

EUCCHARISTIA

Apoštolská penitenciária v piatok 14. januára 2005 zverejnila dokument *Miraculorum Maximum o odpustkoch v Roku Eucharistie*. Okrem iného sa v ňom uvádza:

Plnomocné odpustky môžu získať všetci veriaci za zvyčajných podmienok (svätá spoveď, sväté prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca), a to zakaždým, keď sa pozorne a nábožne zúčastnia pobožnosti k úcte Najsvätejšej sviatosti, či už pred vystavenou na oltári alebo pred svätostánkom.

Chcem hovoriť o **adorácii Eucharistického Krista**.

Adorácia je **vnútorný i vonkajší postoj úcty, ktorý patrí jedine Bohu**. Človek ním vyjadruje, že Boh je absolútne vznešený a jediný. Nechce ho o nič prosiť, nechce nič dosiahnuť - ani krásny pocit, ani uvoľnenie, ani pokoj ... Nerozpráva o svojich problémoch, nechváli sa, neponižuje sa.

Uznáva, že je absolútne závislý na ňom. Vyznáva, že je cieľom jeho túžob. Kľania sa mu, pretože je jeho Pánom, jeho Stvoriteľom. Jednoducho povedané, netočí sa okolo Boha – nesnaží sa mu zapáčiť, ani mu lichotiť ... Ale snaží sa pozerat' len na neho. Je to základný postoj, ktorý by si mal osvojiť každý veriaci človek.

Adorácia sa nekoná len hlavou – len v myšlienkach, ale **celým telom**. Núti ma totiž k tomu, aby som sa vyjadril aj svojim telom. Je to veľmi dobrá pomôcka k stíšaniu a sústredeniu sa v telesnom úkone zameranom na Boha. Prečo? Lebo potom už nemusím mať žiadny strach z nejakých myšlienok či pocitov v sebe. Dôležité je, aby som ich (myšlienky i pocity) smeroval k Bohu. Dokonca neprekáža ani vyprahlosť, ktorú môžem skusovať. Stačí jej dať zmysel - zriecť sa aj svojho uspokojenia a naplnenia.

Ba môže sa mi niekedy zdať moja **adorácia ako premárnený čas**. Pozerám a nič nevidím. Ježiš veľmi dobre vie, že by som mohol odísť a robiť veľa iných vecí, ktoré by sa mi oveľa viac vyplatili. Avšak zostávam tu a vyložene mrhám časom, lebo viem, že ak sa mi nedarí modliť srdcom, môžem sa vždy modliť telom.

Zvláštnym darom Katolíckej cirkvi a tajomstvom jej sily je jedinečná **prítomnosť eucharistického Krista** v jej strede a úcta k nemu. Cez Eucharistiu mi Cirkev pripomína, čo Boh urobil pre nás v Kristovi. Je to pamiatka jeho obetovania sa a smrti. Je trvalou pripomienkou lásky, ktorá ho viedla ku krížu.

Adoráciou Eucharistie **pripomínam Ježiša sebe samému**, a tak nachádzam dôvod k chvále, vďačnosti, dôvere, radosti ... Preto pre stotožnenie sa s Kristom nestačí len jesť jeho telo. Je potrebné sa zamyslieť aj nad týmto tajomstvom – jeho prítomnosťou v Eucharistii.

Niekoľko vedcov urobilo **zaujímavý pokus**. Zobrali dve hostie, jednu premenenú a druhú nie. Obe podrobili rôznym pokusom. Výsledok?! Všetko rovnaké. Žiadna zmena. Prečo? **Ako je to možné, že sa chlieb a víno premení na telo a krv?**

Keď môj organizmus dokáže denne premieňať potravu, ktorú prijíma na tkanivá a svalovinu, prečo by potom nemohol Boh premeniť chlieb a víno na svoje telo a krv?!

Alebo **ako je to možné, že v tak malom kúsku oplátky je celý nekonečný a veľký Boh?** Nuž keby som sa teraz pozrel z kopca (veže, okna, budovy,...) na krajinu, aká je veľká a predsa sa celá zobrazí na sietnici môjho malého oka. Prečo potom Kristus by nemohol byť v tak malej hostii?!

Alebo **ako je to možné, že ten istý Kristus je súčasne prítomný na celom svete, v každom kostole a kaplnke, kde je Eucharistia?** Keď sa postavím pred zrkadlo, uvidím svoj obraz. Keď ho potom rozbijem, v každom kúsočku uvidím súčasne svoj obraz znovu. Prečo potom by Kristus nemohol byť súčasne prítomný všade v Eucharistii?!

Avšak tu **neide o vedecký dôkaz**, tu ide o dôkaz viery. Je to niečo podobné ako keď malé dieťa v matkinom náruči nepotrebuje žiadny vedecký dôkaz o jej láske - ono vie a verí, že matka ho miluje a nedovolí, aby mu bolo ublížené - tak ani nám pri Eucharistii neide o dôkaz vedy.

V Eucharistii Kristus bez toho, aby opustil Otca prichádza ku mne. Pozerám sa na neho a on sa pozerá na mňa. Robím spoločnosť Ježišovi. Jednoducho cítim, že môžem byť pred ním, bez toho, aby som musel niečo robiť.

Eucharistická adorácia však nikdy nesmie stratiť **spojitosť so sv. omšou**. V adorácií pokračuje spoločná liturgia **mlčanlivou liturgiou srdca**. Má rôzne vyjadrenia. Ale podstatným prvkom je **nazeranie**. Eucharistická adorácia je akoby oknom, cez ktoré môžem vidieť skutočnosť svojho života v novom svetle. Poznávam pravdu o sebe, svoje vlastné tajomstvo, vidím iných nielen cez svoje predstavy, ale už aj cez Eucharistiu.

Takáto adorácia je **proroctvom**, pretože predchádza tomu, čo budeme všetci večne robiť v nebi. Je to najeschatologickejšia a najproročkejšia činnosť, aká sa môže vykonávať v Cirkvi. Lebo na konci už nebude obetovaný Baránok ani nebudeme požívať telo. To znamená, prestane premenenie (konsekrácia) i prijímanie, ale neprestane nazeranie (kontemplácia) a adorácia Baránka obetovaného za nás.

Môžeme veľmi krásne hovoriť o Eucharistickej adorácii, ale sme stále len ľudia, a to ľudské v nás vyvoláva otázku: čo z toho budem mať?

K premene dochádza vždy v mojom srdci. Môžem to prirovnať k fotosyntéze: z vetiev stromov pučia zelené lístky a tie nasávajú z ovzdušia isté prvky, ktoré sa pôsobením slnečného svetla premieňajú vo výživu stromov.

Ovocie Eucharistickej adorácie môžem najlepšie pochopiť na príklade Mojžiša: keď zostupoval z hory Sinaj nevedel, že mu žiari tvár (porov. Ex 34,29). Ani ty to nebudeš vedieť. Ale vrátiš sa po chvíľach adorácie k blízkym a niekto uvidí tvoju rozžiarenú tvár, pretože si pozeral na Pána. A toto bude ten najkrajší dar, ktorý budeš môcť rozdávať.

Výzva

1. Nájdi si čas na Eucharistickú adoráciu. Aj keď nemáš vždy možnosť adorovať pred vyloženou sviatosťou, predsa môžeš zájsť do kostola aj mimo bohoslužieb.
2. Zaujmi pri adorácii postoj Márie z Betánie: „*sadla si Pánovi k nohám a počúvala jeho slovo*“ (Lk 10,39).

Spracoval: Imrich Degro

© Spoločenstvo sv. Michala Archanjela